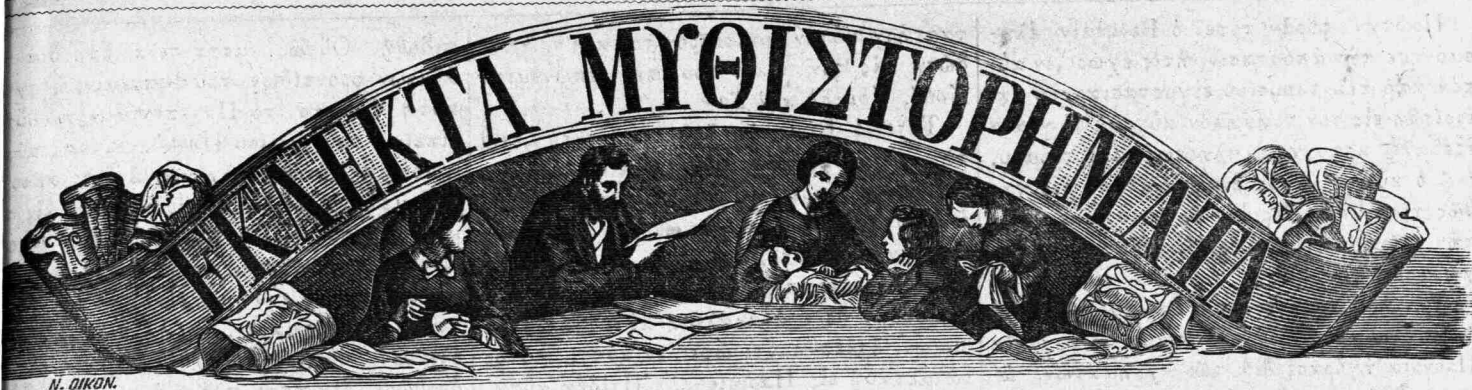

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Δις συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
πτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δὲ Ναβέρυ,
μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυ-
θιστορία ρωσικῇ Ἰδαν Τουργένιεφ, (τέλος), μετάφρασις **B.— Η
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ.
— ΕΥΡΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ, ἐκ τῶν τοῦ SAINT-JUIRS.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτρία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

B'

Τὸ βασιλείον τῆς Λυγουστένης.

Ὁ κύριος Κουρσὺ, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, κερκρίνετο ἐπὶ ἀγχινοῖα καὶ ἐφευρετικῶ πνεύματι. Καίπερ ἀπορρανευθεὶς ἐν ἡλικίᾳ, καθ' ἣν αἰσθάνεται τις τὴν ἀνάγκην στή-
γματος, δυναμένου νὰ ποδηγετήσῃ αὐ-
τὸν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ
καθήκοντος, οὐχ ἤττον δὲν ἀπεθαρρύνθη.
Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι κατ' ἀρχὰς ὁ νεανίας
ἀπηλπίσθη, ἀλλὰ κατόπιν, ἀναλαβὼν θάρ-
ρος καὶ ὑπείκων εἰς σκληρὰν ἀνάγκην, με-
τέβη μόνος του, ἀνευ οὐδεμιᾶς συστάσεως,
καὶ παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ διευθυντοῦ
διομηχανικοῦ τινος καταστήματος.

Ὁ κύριος Κοβὲ ἦτο ἐξαίρετος ἄνθρωπος,
ὅστις, ἐκ τοῦ μηδενός, εἶχε καταστή-
διὰ τῆς ἐπιμελείας αὐτοῦ καὶ τῆς ἀόκνου
ἐργασίας του εἰς τῶν μᾶλλον βαθυπλούτων
ἐργοστασιαρχῶν, καὶ ὅστις ἐθεώρει πάντοτε
καθηκόν του νὰ προστατεύῃ πάντας τοὺς
δεικνύοντας ζῆλον καὶ ἐπιμέλειαν εἰς τὸ
ἔργον των.

Ἦτο Κυριακὴ, ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ κύριος
Κοβὲ ἐνήργει συνήθως τὰς πληρωμὰς του,
ὅτε ὁ Βενιαμὶν Κουρσὺ παρουσιάσθη εἰς
αὐτόν.

Ὁ κύριος Κοβὲ, πληρόνων ἕνα ἕκαστον
τῶν ἐργατῶν του, συνείδηζε νὰ ἐρωτᾷ αὐ-
τὸν πατρικῶς περὶ τῆς καταστάσεώς του
καὶ τῆς οἰκογενείας του καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ
αὐτὸν διὰ τρόπον μελιχίου εἰς τὸ ἔργον
του, ὅτε μὲν ἐπαυξάνων τὸν μισθόν του,
ὅτε δὲ συμβουλεύων καὶ παραινῶν. Ἀνε-
ξαρτήτως δὲ τῆς ἐργασίας των, ἐβοήθει
πάντοτε χρηματικῶς ἐκείνους τῶν ἐργα-
τῶν του, οἵτινες εἶχον περισσοτέρας ἀνάγ-
κας· ἂν δὲ τις ἐξ αὐτῶν ἠσθένει ποτέ, ἢ
μέλος τῆς οἰκογενείας του, ἐπροθυμοποι-
εῖτο νὰ στέλλῃ πάντοτε τὸν ἱατρὸν του
πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῶν.

Ὁ Βενιαμὶν, συσπειρωθεὶς ἐν τινι γωνίᾳ
τῆς αἰθούσης, ἔνθα ὁ κύριος Κοβὲ ἐνήργει

τὰς πληρωμὰς του, ἔβλεπε καὶ ἤκουε τὰ
πάντα· ἰδίως δὲ ἐκ τῆς ἱλαρᾶς φυσιογνω-
μίας τοῦ κυρίου Κοβὲ ἤντλει ἐλπίδα καὶ
παρηγορίαν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ σάκ-
κοι, ἐν οἷς περιείχοντο τὰ χρήματα, ἐκε-
νώθησαν καὶ οἱ ἐργάται ἐξήλθον τῆς αἰ-
θούσης, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τοὺς καρ-
ποὺς τῶν ἡμερησίων κόπων των.

Ὅτε δὲ ὁ κύριος Κοβὲ ἔμεινε μόνος, ὁ
Βενιαμὶν προὐχώρησε πρὸς αὐτόν.

— Μήπως σ' ἐλησμόνησα, παιδί μου;
ἠρώτησε μετ' ἀγαθότητος ὁ ἐργοστασι-
άρχης.

— Ὅχι, κύριε, ἀπήντησε τὸ παιδίον,
δὲν μ' ἐλησμόνησατε, δὲν εἶμαι ἐκ τῶν ἐρ-
γατῶν σας.

— Μήπως θέλεις τίποτε, μικρὲ μου
φίλε;

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Βενιαμὶν, ἐνθαρ-
ρυνθεὶς ἐκ τῆς ἀγαθότητος τοῦ κυρίου
Κοβὲ, ὁ πατήρ μου ἦτο καρραγωγεὺς εἰς
ἐν χωρίον, ἀπέχον ἡμίσειαν λεύγαν ἀπ'
ἐδῶ· μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θα-
νάτου του, ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ μου καὶ
ἔμεινα εἰς τοὺς δρόμους χωρὶς ἄσυλον καὶ
χωρὶς οἰκογένειαν. Εἶμαι ἔνδεκα ἐτῶν καὶ
θέλω νὰ ἐργασθῶ διὰ νὰ κερδίσω τὸν ἄρ-
τον μου. Μήπως ἔχετε ἀνάγκην ἐνὸς μι-
κροῦ δι' ἐλαφρὰς ἐργασίας;

— Πάντοτε πρέπει τις νὰ ἐνθαρρύνῃ
τὰ πτωχὰ καὶ ἐργατικά παιδιὰ, εἶπεν ὁ
κύριος Κοβὲ, θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς τοῦ παιδὸς καὶ ἐξετάζων μετὰ
προσοχῆς τὴν γλυκεῖαν καὶ ἐκφραστικὴν
φυσιογνωμίαν του. Ἐλθέ αὖριον εἰς τὸ ἐρ-
γοστάσιον, θὰ σὲ προσλάβω.

— ὦ! εὐχαριστῶ, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ
Βενιαμὶν πλήρης χαρᾶς.

— Καὶ τώρα ποῦ πηγαίνεις;

— Νὰ εἰδοποιήσω περὶ τούτου μίαν
γειτόνισσαν τῆς μητρός μου, ἢ ὁποῖα μ'
ἐσύστησεν εἰς αὐτὴν καὶ με κρατεῖ δι' ἐλε-
ημοσύνην εἰς τὴν οἰκίαν της.

— Καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ κατοικῇς
ἐκεῖ;

— Ἀποῦ πλέον θὰ ἐργάζωμαι καὶ θὰ
κερδίζω χρήματα, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει
νὰ τὴν ἀφήσω, ἀλλὰ μάλιστα νὰ τὴν
βοηθήσω, ὅπως κ' ἐκείνη μ' ἐβοήθει εἰς
τὴν δυστυχίαν μου.

— Ὑπαγε, παιδί μου, εἶπεν ὁ κύριος
Κοβὲ, καὶ αὖριον σὲ περιμένω. Θὰ ζητή-
σης ἐμὲ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ ὀρίσω τὴν θέ-
σιν σου.

Ὁ Βενιαμὶν ἀνεχώρησε δρομαίως· ὅτε
δ' ἐφθασε παρὰ τῇ ἀγαθῇ γραίᾳ, ἥτις πε-
ριποιεῖτο αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θανάτου τῶν
γονέων του, ἐρρίφθη περιχαρὴς εἰς τὰς
ἀγκάλας της.

— Θεὸς Πρόνοια, εἶπεν, ἡῶρα ἐργασίαν
εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

— Καὶ εἰς ποῖον χρεωστεῖς αὐτὴν τὴν
εὐτυχίαν, Βενιαμίν;

— Εἰς κἀνένα· ὑπῆγα μόνος μου καὶ
παρουσιάσθην εἰς τὸν κύριον Κοβὲ, ὁ ὁ-
ποῖος μ' ἐδέχθη. Θὰ ἔχω ἕνα μικρὸν μι-
σθόν· ἀλλὰ με τὴν ὑπομονὴν καὶ με τοὺς
κόπους, εἰμπορεῖ ν' αὐξήσῃ με τὸν καιρόν.

— Ἀχ! Βενιαμίν, δὲν χαίρομαι τόσῳ
δι' ἐμέ· ἐνόσφ θὰ εἶχα ἕνα κομμάτι ψωμί,
θὰ ἔτρωγες καὶ σὺ τὸ μισό· ἀλλὰ χαίρομαι,
διότι σὲ βλέπω νὰ ἔχῃς θάρρος, καὶ εὐχα-
ριστῶ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν
μεταβολήν.

Καὶ ὄντως, ἡ μεταβολὴ ἦτο ἀπροσδό-
κητος. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὸ παιδίον ἐφά-
νη τοσοῦτον πρόθυμον εἰς τὰς διατα-
γάς τῶν ἀνωτέρων του, τοσοῦτον φι-
λόπονον, τοσοῦτον φρόνιμον καὶ ἐνεργητι-
κόν, ὥστε πάραυτα εἴλκυσε τὴν συμπάθειαν
τοῦ κυρίου Κοβὲ. Καθημέριον τῆς γραίας
Προνοίας, παρὰ τὸ κατώφλιον τῆς πτω-
χικῆς τοῦ οἴκου, αἰφνης ἐνεφανίσθη ἐνώ-
πιόν του ὁ κύριος Κοβὲ.

— Τί κάμνεις ἐδῶ, μικρὲ; τῷ εἶπε μει-
διῶν καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου
του. Πῶς, δὲν πηγαίνεις νὰ παίξῃς με τοὺς
συνομηλικὰς σου;

— Προσπαθῶ νὰ μάθω νὰ διαβάζω,
κύριε· ἡ θεὸς Πρόνοια ἐδῶ ἤξεύρει ὀλίγον.
Ἦκουσα νὰ λέγουν ὅτι διὰ νὰ γίνῃ κά-
νεις καλὸς ἐργάτης, πρέπει νὰ ἤξεύρῃ
γράμματα. Καὶ ἐγὼ θέλω νὰ γίνω καλὸς
ἐργάτης.

— Πολὺ καλὰ, Βενιαμίν· ἀλλὰ διὰ σῆ-
μερον κλείσε τὸ βιβλίον σου καὶ πήγαινε
νὰ παίξῃς· ἀπ' αὖριον ὁμῶς νὰ ἔρχεσαι
κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος τοῦ υἱοῦ
μου Εὐτυχίου καὶ νὰ σπουδάζετε μαζῇ.

Πρώτην φοράν τότε ὁ Βενιαμὶν ἐλησμόνησε τὴν ἀπόστασιν, ἥτις ἐχώριζεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πλουσίου ἐργοστασιάρχου καὶ ἐρρίθη εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ. Ἡ γραῖα ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου, ἐνῷ ὁ κύριος Κοβὲ ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὸ παιδίον, ἐρρίψεν ἐν λουδοβίκειον εἰς τὴν χεῖρα τῆς γραίας Προνοίας καὶ ἀνεχώρησε.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Βενιαμὶν διήλθεν ἐν ἀράτῳ χαρᾶς· τὴν δ' ἐπαύριον ἡ γραῖα Πρόνοια ἡγόρασε διὰ τῶν χρημάτων, ἅτινα ἐδώρησεν αὐτῇ ὁ κύριος Κοβὲ, νέα ὀλως ἐνδύματα διὰ τὸν Βενιαμὶν· ὅτε δὲ ἡ ἀγαθὴ γραῖα εἶδε τὸν θετὸν υἱὸν τῆς ἐνδεδυμένον καὶ καθαρὸν, ἤσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀνεκφραστον ἀγαλλίασιν, μεμιγμένην μετὰ μητρικῆς ὑπερηφανίας.

Ὁ Βενιαμὶν τοσοῦτον ταχέως προώδευεν, ὥστε μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Εὐτυχίου Κοβὲ ἐγεννήθη μὲν ἀξίεπανος ἀμιλλα πρὸς τὰ γράμματα, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς Βενιαμὶν δὲν ἐδύνατο ὡς ἐκ τῆς ἐργασίας του νὰ κατὰγινῃται ὅσον καὶ ὁ Εὐτύχιος εἰς τὰ μαθήματα του. Τοῦτο δ' ἐννοήσας ὁ κύριος Κοβὲ, ἐτοποθέτησεν αὐτὸν εἰς ἐλαφροτέραν ἐργασίαν, ὅπως ἀνεπαρότερον ἐξακολουθῇ τὰ μαθήματα του καὶ οὕτω συμβαδίζωσιν οἱ δύο συμμαθηταί.

Τὸ παιδίον ἐμεγάλωσεν. Ἡ θεία Πρόνοια ἀπέθανε καὶ ὁ Βενιαμὶν ἐπένησεν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς. Τότε ἦτο μόλις εἰκασιπενταετής. Ὁ Εὐτύχιος, ὁ φίλος καὶ συμμαθητὴς του, ἦτο εἰκοσιεπταετής. Ὁ νέος οὗτος παιδίον ἐφάνετο ὅτι δὲν εἶχε κλίσιν εἰς τὸ ἐμπόριον, ἀλλ' ἀπεναντίας ἡγάπα τὴν φιλολογίαν καὶ τὰς ὥραιας τέχνας· ἀνemiγνύετο δὲ εἰς τὸ ἐμπόριον, ὅπως εὐχαριστήσῃ ἀπλῶς καὶ μόνον τὸν πατέρα του.

Ὁ κύριος Κοβὲ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ τὰς διαθέσεις τοῦ υἱοῦ του καὶ φοβούμενος μὴ πάθῃ ἡ ὑγεία του ὡς ἐκ τῆς ἀδιακόπου καὶ ἐπαχθοῦς δι' αὐτὸν ἐργασίας, ἀπεφάσισε ν' ἀποστείλῃ αὐτὸν εἰς Παρισίους. Ἡ ἀπόφασίς του αὕτη ἐνέπλησε χαρᾶς τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ του.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Εὐτυχίου οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν ἐπέφερεν εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας τοῦ πατρὸς του· διότι ὁ Βενιαμὶν, εἴτε ἐξ εὐγνωμοσύνης κινούμενος, εἴτε ἐλπίζων αἰσιώτερον μέλλον, τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ἀντικατέστησε τὸν Εὐτύχιον, ὥστε ὁ κύριος Κοβὲ ἐνεπιστεύετο αὐτῷ πάσας τὰς υποθέσεις του καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ κατοικῇ διαρκῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ὁ μολογουμένως ὁ Βενιαμὶν οὐδόλως κατεχράσθη τῆς ἐμπιστοσύνης ταύτης· ἀπεναντίας ἐπεδείξατο τοσαύτην συνέσιν καὶ ἐπιμέλειαν εἰς τὰς υποθέσεις τοῦ κυρίου Κοβὲ, ὥστε οὗτος, κατὰ τινὰ ἐμπορικὴν κρίσιν, ἀπαιτοῦσαν τὴν ἀμεσον αὐτοῦ παρουσίαν, ἀπέστειλεν αὐτὸν ὡς ἀντιπρόσωπόν του εἰς Ὀλλανδίαν, ὅπως ὑπερασπίσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ οἴκου του. Ἡ ἔκτακτος αὕτη ἀποστολὴ τοῦ Βενιαμὶν ἐπέφερε τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, ὥστε, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, ὁ κύριος Κοβὲ ὑπεδέξατο αὐτὸν ἐγκαρδίως καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ κα-

ταστήσῃ αὐτὸν συνεταῖρόν του καὶ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν οἶκόν του τὴν ἐπωνυμίαν *Κοβὲ, Κουρσὺ καὶ Σα*.

Τότε ὁ Βενιαμὶν ἐφθασεν εἰς τὸ ζενιθ τῆς εὐτυχίας του. Φύσει φειδωλὸς ὢν, εἶχε σχηματίσει μικρὰν τινα περιουσίαν, ἐνῷ συγχρόνως αἱ ἐργασίαι τοῦ οἴκου των ἔβαινον πάντοτε ἐπιτυχῶς. Ἐν τούτοις ὁ Κοβὲ ἐλυπεῖτο εἰς ἄκρον διὰ τὸν υἱὸν του· μὴ θέλων δὲ ν' ἀνακαλέσῃ αὐτὸν ἐκ Παρισίων, ἐσκέφθη ὅτι ὤφειλεν αὐτὸς οὗτος νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους. Ἡ ἰδέα αὕτη, ἀπαξ εἰσχωρήσασα εἰς τὸ πνεῦμά του, κατέστη πλέον δι' αὐτὸν μονομανία, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ παραδώσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐμπορίου τοῦ οἴκου εἰς τὸν συνεταῖρόν του καὶ ν' ἀπέλθῃ εἰς Παρισίους. Ἡ ἀπόφασίς αὕτη τοῦ κυρίου Κοβὲ ἐξέπληξε μεγάλως τὸν Βενιαμὶν, διότι, καίτοι ἦτο εἰς ἄκρον ἱκανός, οὐχ ἦτο δὲν ἦτο ὑπερήφανος. Ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐξεπλάγη ὁ Βενιαμὶν, ὅτε ὁ κύριος Κοβὲ ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι, σκοπῶν νὰ παραιτηθῇ πλέον τοῦ ἐμπορίου, ἐπώλει αὐτῷ τὸ μερίδιόν του, καὶ δὴ τὸ κατὰστημα ὅλον, ἀντὶ εὐτελεστάτης τιμῆς, πληρωνομένης κατὰ ἐτησίαν δόσεις. Ὁ Βενιαμὶν δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅ,τι ἤκουεν.

— Μὴ ἀπορῆς, τῷ εἶπεν ὁ κύριος Κοβὲ· τοιαύτη εἶνε ἡ ἀπόφασίς μου· ὁ υἱός μου ζῇ εἰς Παρισίους· θὰ ὑπάγω νὰ ζήσω καὶ ἐγὼ μετ' αὐτοῦ, ἐνῷ ὁ θετὸς υἱός μου θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον ἐγὼ ἤρχισα.

Ἡ ἀπόφασίς τοῦ κυρίου Κοβὲ ὑπῆρξεν ἀμετάτρεπτος. Ὅθεν ὁ Βενιαμὶν, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν εὐεργέτην του, ὑπέκυψεν εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ.

Μείνας μόνος ἐν Haussois ἀπέναντι τοσοῦτῳ μεγάλῳ ἔργῳ, ὁ Βενιαμὶν δὲν ἀπεδειλίασεν. Ἀπεναντίας ἐγένετο εὐεργετικώτερος καὶ δραστηριώτερος, ὅπως ὑπερνικήσῃ τὰς δυσκολίας τοῦ ἔργου τούτου· πρὸς τοῦτο δὲ ἐβοήθουν αὐτὸν καὶ οἱ ἐργάται του, οἵτινες πάντες ἀνεξαιρέτως τὸν ἡγάπων καὶ οὐδέποτε ἐμεμφιμοίρησαν ἢ ἐφθόνησαν αὐτὸν διὰ τὴν τοσοῦτον ταχεῖαν προαγωγὴν αὐτοῦ· τοῦναντίον μάλιστα ἠσθάνοντο μυχίαν εὐχαρίστησιν βλέποντες τὸ ὀρφανὸν παιδίον, τὸ ἄστεγον καὶ ἀπροστάτευτον, τὸ ὅποιον μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰργάζετο μετὰ αὐτῶν, ὡς ὁ ἑσχατος τῶν ἐργατῶν, μεταμορφούμενον αἴρνης εἰς κύριον αὐτῶν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν εἰς βαθύπλουτον ἐργοστασιάρχην.

Ἄλλως τε ὁ Κουρσὺ, γενόμενος πλούσιος, δὲν ἐλησμόνησε τὴν ἀρχαίαν πενίαν του καὶ ἐγίνωσκεν ἐξ ἰδίας πείρας νὰ θεράπευτῃ τὰς ἀνάγκας τῶν πρῶν συναδέλφων του καὶ ἤδη ἐργατῶν του.

Συνέστησε διάφορα φιλανθρωπικὰ καταστήματα, ἐν οἷς καὶ σχολὴν τῶν ἀπόρων, ἐν ᾗ, μετὰ τὰς ἡμερησίας ἐργασίας, τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ παρευρίσκοντο καὶ ἐδιδάσκοντο τὰ πρῶτα γράμματα· προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐδιδάσκοντο ἰδίᾳ πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπε τὸ ἐπάγγελμα, εἰς ὃ ἕκαστος ἐκ τῶν ἀπόρων ἐκείνων παιδίων ἐμελλε νὰ ἐ-

πιδωθῇ. Οὕτως, μετὰ τινὰ ἔτη διὰ τῶν ἀόκνων φροντίδων τοῦ Βενιαμὶν, ἡ σχολὴ αὕτη ἐγένετο τὸ Πνευματικόν, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ χωρίου Haussois, ἐκ τοῦ ὁποίου κατ' ἔτος ἐξήρχοντο ἄνδρες ἀρκούντως μεμορφωμένοι, δυνάμενοι καὶ εἰς τὴν μικρὰν τοῦ χωρίου των κοινωνίαν νὰ φανώσι χρήσιμοι καὶ εἰς τὸ ἔργον των ἐπιτυχέστερον νὰ εὐδοκιμήσωσιν· οὕτως οἱ ἐργάται τοῦ Βενιαμὶν, πλὴν τῶν ἀρχαίων ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐκπαιδευθῶσι, δὲν ἦσαν πλέον ἄνθρωποι ἀδαεῖς καὶ τῶν στοιχειωδεστέρων γραμμάτων, ἀλλ' εἰδότες καλῶς τὴν τέχνην των καὶ δυνάμενοι, ὡς ἐκ τῶν γνώσεων αὐτῶν, νὰ ἐλπίσωσιν ἡμέραν τινὰ αἰσιώτερον μέλλον.

— Ὁ υἱός μου εἶνε στρατιώτης—εἶπεν ἡμέραν τινὰ γηραιὸς τις ἐργάτης πρὸς τὸν κύριον Κουρσὺ, ὅστις συνεχάρη αὐτόν, διότι μόνος ἐκ τῶν ἀρχαίων συναδέλφων του ἐπέμενε νὰ μάθῃ ν' ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ ἐλευθέρως—ὁ υἱός μου εἶνε στρατιώτης καὶ θέλω νὰ τῷ ἀπαντῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας μοὶ γράφει.

Ὅτε δὲ ὁ κύριος Κουρσὺ ἠννόησε πλέον ὅτι ἐβαλτίωσε τὴν θέσιν τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου ἐκείνου, ἐσκέφθη ὅτι ὤφειλε νὰ συνοικήσῃ αὐτοὺς ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ νὰ μὴ κατοικῶσι μακρὰν τῶν κτημάτων του. Ὅθεν, ἐπειδὴ ὑπῆρχε πλησίον τοῦ ἐργοστασίου του μεγάλη τις οἰκία, εὐρύχωρος ὡς στρατῶν, καὶ ἔχουσα ἀπαισίαν ὄψιν, δίκην φυλακῆς, ὁ κύριος Κουρσὺ ἐσκέφθη ὅτι ἐδύνατο νὰ χρησιμοποίησῃ αὐτὴν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον· ὅθεν, ἀγοράσας καὶ ἕτερον ἐκτεταμένον οἰκόμενον, παρακείμενον τῆς οἰκίας ταύτης, ὠκοδόμησε διαφόρους μικρὰς κατοικίας, τὰς ὁποίας προώρισε διὰ τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἐργατῶν του. Ἐκάστης τῶν οἰκιῶν τούτων τὸ ἐξωτερικὸν ἦτο μὲν ἀπλοῦν καὶ ἀγροτικόν, ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς εἶχεν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διὰ μίαν ἐργατικὴν οἰκογένειαν.

Τὰς οἰκίας ταύτας, πεντήκοντα περίπου τὸν ἀριθμὸν, ὁ κύριος Κουρσὺ ἐπώλησεν ἀντὶ ἑξ ἑκατῶν φράγκων ἐκάστην εἰς τοὺς ἐργάτας του, πρὸς εὐκολίαν τῶν ὁπαίων ἐλάμβανε τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν εἴτε κατὰ δόσεις, εἴτε ἐκ κρατήσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ των· μετὰ δὲ τὴν ἀπότισιν τοῦ ὅλου τιμήματος, οἱ ἐργάται καθίσταντο κύριοι τῆς οἰκίας. Αἱ πράξεις αὗται τοῦ κυρίου Κουρσὺ, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς παρομοίας περιστάσεις, διήγειραν τὸν φθόνον μετὰ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου· καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὅτι ὁ κύριος Κουρσὺ ἐπραττε πάντα ταῦτα χάριν ἰδιοτελείας, ἄλλοι δέ, ὅπως ἔχη αὐτοὺς πάντοτε ὑποχείριους. Τὸ ἀληθές ὅμως εἶνε ὅτι, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ κύριος Κουρσὺ ἐγένετο κύριος τοῦ χωρίου ἐκείνου, οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἐφθασαν εἰς τὸν ὑψίστον βαθμὸν τῆς εὐημερίας καὶ εὐζωίας καὶ διήγον νέαν ὁλως καὶ ἀγνωστον εἰς αὐτοὺς ζωὴν.

Δύο ἔτη εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς ἀνεγέρσεως τῶν πεντήκοντα ἐκείνων οἰκιῶν, καὶ οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ἔμενε κενή· εἰς τὴν

πον ὥστε ὁ κύριος Κουρσὺ ἠναγκάσθη νὰ οἰκοδομήσῃ καὶ ἄλλας ἀκόμη, μεταξύ δ' αὐτῶν ἐσχημάτισε καὶ γηροκομεῖον διὰ τοὺς γέροντας ἐκείνους, οἵτινες ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας των δὲν ἐδύναντο πλέον νὰ ἐργασθῶσιν. Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἀπόμαχοι καὶ ἐν γένει ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς εὐρισκον ἐν αὐτῷ πᾶσαν περιποίησιν καὶ περίθαλψιν.

Ὅτε δέ, τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαίνων, ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου ἦλθεν, ὅπως εὐλογήσῃ τὸ ἱερὸν τοῦτο καὶ φιλανθρωπικὸν ἐγκαθίδρυμα, εἶπε διὰ φωνῆς ἡδείας καὶ προσηνοῦς εἰς τὸν ἀγαθοεργὸν καταστηματούχον·

— «Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς ὑμᾶς χρεωστοῦσι τὴν εὐτυχίαν των. Ἐξακολουθήσατε τὸ εὐγενὲς ἔργον σας, ἀλλὰ πιστεύσατέ μοι ὅτι εἶνε πλέον καιρὸς νὰ σκεφθῆτε καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν σας εὐτυχίαν.

Ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὁ Βενιαμὶν ἀνελογίσθη τὴν μόνωσιν, ἐν ᾗ ἔζη. Ἦτο τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν καὶ μόλις τότε ἐσκέφθη ὅτι ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν τοῦ βίου του. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν συνήνητσε τὴν Αὐγουστίνην· ἀνεμνήσθη τῶν λόγων τοῦ ἐφημέριου καὶ πάραυτα ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς γάμον.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὅκτῳ ἔτη διέρρευαν. Ἦτο πάλιν ἔαρ. Εἰπόμεν κατὰ πρῶτον, διὰ βραχέων, τί ἀπέγειναν ὁ Πάνχιν καὶ ἡ κυρία Λαβρέτσκη, διὰ νὰ μὴ ἐνασχοληθῶμεν πλέον περὶ αὐτῶν.

Ὁ Πάνχιν προὔβιδάσθη εἰς ἀνωτάτην θέσιν καὶ ἐλπίζει νὰ γίνῃ διοικητής· βαδίζει κεκυρτωμένος ὀλίγον, ἴσως ἕνεκα τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἀγίου Βλαδιμήρου, ὃν τῷ ἀπένειμον καὶ ὃν φορεῖ εἰς τὸν λαιμόν. Τὸ πρόσωπόν του, ὃν νέον ἔτι, ἐκίτρινισεν, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἐγένοντο ἀραιαί, δὲν ᾄδει καὶ δὲν ἰχνογράφει πλέον, ἀλλὰ μυστικὰ ἐνασχολεῖται εἰς τὴν γραμματολογίαν· συνέγραψε μικρὰν κομωδιάν καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα ὅλων τῶν σημερινῶν συγγραφέων λαμβανόντων ὡς τύπον τὰ γνωστὰ αὐτοῖς πρόσωπα, ἐπροσωποποίησε φιλάρεσκόν τινα καὶ ἀναγινώσκει τὴν κομωδιάν του μυστικὰ εἰς δύο ἢ τρεῖς κυρίας πολὺ εὐνοούσας αὐτόν. Δὲν ἐνυμφεύθη, παρὰ τὰ προταθέντα αὐτῷ ὠραῖα συνοικέσια, καὶ αἰτία εἶναι ἡ Βαρβάρη Παυλόβνα. Αὕτη δὲ κατοικεῖ διαρκῶς ἐν Παρισίοις ὅπως ἄλλοτε. Ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς τῇ ὥρισεν ἐπ' ὀνόματί της διαρκῶς ἐπιχορήγησιν· τοιοῦτοτρόπως ἀπληθυερῶθη ταύτης καὶ προσφυλάχθη ἀπὸ πάσης ἀπροόπτου δευτέρας ἐπανόδου. Ἐγήρασε καὶ ἐπάχυνε περισσότερο, ἀλλ' εἶναι πάντοτε ἐρασμία καὶ πολυθέλητος. Ἐκαστος ἔχει τὸ ἰδικόν του, ἡ δὲ Βαρβάρη

Παυλόβνα εὖρε τὸ ἰδικόν της εἰς τὰ δραματικὰ ἔργα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ. Συχνάκις μεταβαίνει εἰς τὰ θέατρα ἐνθα παριστάνωσι φθισικὰς καὶ εὐαισθητοῦς, ὡς τὴν *Kurliar* μὲ τὰς *καμελλίας*. Τὸ νὰ ἦναι ἀρίστη τραγωδὸς τῇ φαίνεται τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἐπιγείου εὐτυχίας, καὶ ἡμέραν τινὰ εἶπεν ὅτι ἠύχето εἰς τὴν θυγατέρα της τοιοῦτον ἀριστον μέλλον. Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι ἡ εἰμαρμένη θέλει ἀπαλλάξῃ τὴν δεσποινίδα Ἀδαν ἀπὸ τοιαύτης εὐτυχίας. Ἡ ῥοδόχρους καὶ παχεῖα παιδίσκη ἐγένετο ὠρὰ καὶ μὲ ἀσθενὲς στήθος κορασὶς, τὰ δὲ νεῦρά της ἦναι τεταραγμένα ἀπὸ τοῦδε. Ὁ ἀριθμὸς τῶν θαυμαστῶν τῆς Βαρβάρης Παυλόβνας ἤλαττώθη, ἀλλ' ἔχει πάντοτε πιθανὸν νὰ φυλάξῃ τινὰς μέχει τέλους τοῦ βίου της. Ὁ φλογερότερος ὅλων ὑπῆρξεν ἐσχάτως Ζακουρδάλο-Σκουμπρινίκωφ τις, ἀρχαῖος ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν ἀνὴρ, ἰσχυροτάτης δὲ κράσεως. Οἱ συνήθεις θαμῶνες τῆς αἰθούσης τῆς κυρίας Λαβρέτσκη τὸν ἀποκαλοῦσι *Παχὺν ταῦρον* τῆς *Οὐκρατίας*. Ἡ Βαρβάρη Παυλόβνα οὐδέποτε προσκαλεῖ τοῦτον εἰς τὰς ὠραίας ἐσπερίδας της, ἀλλὰ τὸν ἀγαπᾷ.

Τοιοῦτοτρόπως ὀκταετία διέρρευσε. Τὸ ἔαρ, ἀκτινοβολοῦν ἐξ εὐτυχίας, ἐμειδία αὖθις εἰς τὴν φύσιν καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡδέων θαυπειῶν του τὰ πάντα ἤρξαντο ν' ἀναθάλλωσι, ν' ἀγαπῶσι, νὰ ψάλλωσιν. Ἡ πόλις Ο*** πολὺ ὀλίγον μετεβλήθη κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὀκταετίας ταύτης. Ἀλλ' ἡ οἰκία τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας ἐφαίνετο ἀνανεωθεῖσα, οἱ τοῖχοι αὐτῆς, ἀρτίως λευκανθέντες, τῇ ἔδιδον εὐθυμον ὄψιν, καὶ αἱ ὕαλοι τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων της ἐχρωματίζοντο καὶ ἀπῆστραπτον ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου ἀπὸ τῶν παραθύρων τούτων ἐξεπέμποντο συνεχεῖς γέλωτες καὶ εὐθυμοὶ καὶ νεαροὶ ἀργυρόχοι φωναί. Ἀπασα ἡ οἰκία ἐφαίνετο ὅτι ἐσπινθηροβόλει ἐκ ζωηρότητος καὶ ὅτι ἐξεχείλιζεν ἐξ εὐθυμίας.

Ἡ οἰκοδέσποινα πρὸ πολλοῦ εἶχε κατέλθῃ εἰς τὸν τάφον· ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἀπέθανε δύο ἔτη μετὰ τὴν εἰς τὴν μὲν εἰσοδὸν τῆς Ἐλίζης, ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα δὲ δὲν ἐπέζησε πολὺ τῆς ἀνεψίας της· ἀναπαύονται ἀμφοτέραι παραπλεύρως ἀλλήλων ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῆς πόλεως. Ἡ Ἀναστασία Καρπόβνα τὰς παρεκλούθησε· πιστὴ εἰς τὴν ἀγάπην της, δὲν ἔπαυσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη νὰ μεταβαίνει τακτικῶς καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα ὅπως δέηται ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς φίλης της. Ἡ ὦρα αὐτῆς ἐσήμανε καὶ ὁ νεκρὸς της ἐτάφη ἐν τῇ ψυχρᾷ καὶ ὑγρᾷ γῇ· ἀλλ' ἡ οἰκία τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας δὲν περιῆλθεν εἰς ξένας χεῖρας, δὲν ἐξῆλθε τῆς οἰκογενείας, ἡ φωλεὰ δὲν κατεστράφη. Ἡ Λενότσκα, μετὰ μορφωθεῖσα εἰς ῥαδινὴν καὶ ὠραίαν νεάνίδα καὶ ὁ μνηστὴρ αὐτῆς, νεκρὸς ἀξιωματικὸς τῶν Οὐσσάκων, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας, ἐσχάτως νυμφευθεὶς ἐν Πετροπόλει, ἐλθὼν μετὰ τῆς συζύγου

του ἵνα διέλθῃ τὸ ἔαρ εἰς Ο***· ἡ ἀδελφὴ ταύτης, δεκαεξάετις μαθήτρια τοῦ παρεναγωγείου, μὲ ῥόδινα χεῖλῃ καὶ μὲ ζωηροτάτους ὀφθαλμούς, ἡ μικρὰ Σουρότσκα, ἀναπτυχθεῖσα καὶ ἐξωραϊσθεῖσα ὁμοίως, τοιαύτη ἦτο ἡ νεοαία, ἥς ἡ θορυβώδης εὐθυμία ἀντήχει εἰς τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας Καλιτίν· τὰ πάντα ἐν αὐτῇ μετεβλήθησαν, τὰ πάντα ἐτακτοποιήθησαν κατὰ τὴν βούλησιν τῶν νέων κατοίκων αὐτῆς. Ἀγένειοι νεανίσκοι, εὐθυμοὶ πάντοτε, ἀντικατέστησαν τοὺς ἄλλοτε γέροντας καὶ σοβαροὺς ὑπηρέτας. Ἐκεῖ ὅπου ἡ Ῥόσκα περιεπάτει παχεῖα μὲ μεγαλοπρεπῆ βήματα, δύο θηρευτικοὶ κύνες ἐκινούντο θορυβωδῶς καὶ ἐπήδων ἐπὶ τῶν ἐπίπλων· ὁ σταῦλος ἦτο πλήρης σφριγόντων ἵππων. Αἱ ὦραι τοῦ προγεύματος, δείπνου, ἦσαν ἀναμειγμέναι καὶ συγκεχυμέναι. Ἐτακτος πραγμάτων τάξις ἐγένετο, κατὰ τὴν ἑκφρασιν τῶν γειτόνων.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν περὶ ἧς ὁμιλοῦμεν, οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας Καλιτίν—ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν, ὁ μνηστὴρ τῆς Λενότσκας μόλις ἦτο εἰκοσιτετραετής—ἐπαίζον ἀπλοῦν παιγνίδιον, πολὺ ὅμως διασκεδάζον τούτους, ἂν κρίνῃ τις ἐκ τῶν πανταχόθεν ἐκρηγνυμένων γελῶτων. Ἐτρεχον ἐν ταῖς δωματίοις καὶ ἐδράττοντο ἀλλήλων, οἱ κύνες ἔτρεχον ἐπίσης καὶ ὑλάκτων, ἐν ᾧ τὰ κανάρια, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν εἰς τὰ παραθύρα κρεμασμένων κλωδῶν των, ἦδον ὅσον ἡδύναντο κάλλιον, αὐξάνοντα διὰ τῶν ὀξέων καὶ ἀδιακόπων κελαδημάτων των τὸν γενεὶν τούτων, ἀμαξίον βορβορώδες ἔστη πρὸ τῆς αὐλείου θύρας· τεσσαράκοντα πεντούτης ἀνὴρ, φορῶν ὁδοιπορικὴν ἐνδυμασίαν κατῆλθε καὶ ἔστη ἐκπεπληγμένος. Διέμεινε ἀκίνητος ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, παρετήρησε τὴν οἰκίαν προσεκτικῶς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἀνῆλθε τὸ ἀνάβαθρον. Οὐδεὶς ὑπῆρχεν εἰς τὸν προθάλαμον ἵνα τὸν δεχθῇ, ἀλλ' ἡ θύρα τοῦ ἐστιατηρίου ἠνεώγη αἰφνης ὀλόκληρος, καὶ ἡ Σουρότσκα ἐξῆλθεν ἐρυθροτάτη, μετ' ὀλίγον δὲ ὀλόκληρος ἡ εὐθυμος ὁμάς ἐδραμεν εἰς καταδίωξιν ταύτης, ἐκβάλλουσα ὀξεῖας κραυγὰς. Αἰφνης ἔστη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν θέαν ξένου, ἀλλ' οἱ διαυγεῖς ὀφθαλμοὶ της, προσηλωμένοι ἐπ' αὐτοῦ, ἐτήρησαν τὴν θαυπευτικὴν ἑκφρασίαν των, ἀπαντες δὲ ἐξηκολούθουν νὰ γελῶσιν. Ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας ἐπλησίασε τὸν ξένον καὶ τὸν ἠρώτησεν εὐγενῶς τί ἐπεθύμει.

— Εἰμαι ὁ Λαβρέτσκης, ἐψιθύριεν οὗτος.

Φιλικὴ κραυγὴ ἀπεκρίθη εἰς τοὺς λόγους του. Οὐχὶ διότι ἀπαντες ἐχάρησαν πολὺ διὰ τὴν ἀφίξιν ἀπομεμακρυσμένου καὶ λησμονημένου σχεδὸν συγγενούς, ἀλλὰ διότι ἐδράττοντο τῆς ἐλαχίστης εὐκαιρίας ἵνα κινήθωσι καὶ ἐκδηλώσωσι τὴν χαρὰν των. Πάραυτα περιεκύκλωσαν τὸν Λαβρέτσκην· ἡ Λενότσκα, ὡς παλαιότερα γνῶριμος, ὠνόμασε πρῶτῃ ἐαυτὴν καὶ διεδοξάσεν ὅτι καὶ πρὶν εἶπῃ τὸ ὄνομά του ἤθελε τὸν ἀναγνωρίσῃ μετ' ὀλίγον. Εἶτα παρουσίασε τὴν ἐπίλοιπον οἰκογένειαν, ὀνομάζουσα ἕνα